

Portada	Opinió	Internacional	Política	Economia	Coses de la vida	Esports
---------	--------	---------------	----------	----------	------------------	---------

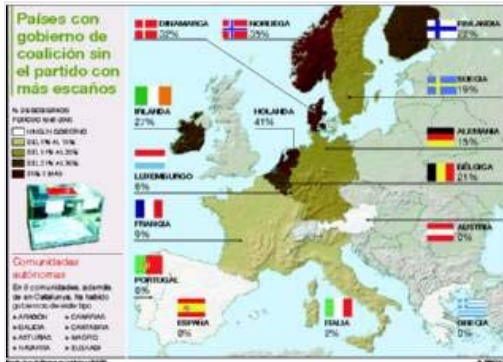
Portada > Política

imprimir enviar valorar

LA SEGONA OPORTUNITAT | L'OPINIÓ DELS EXPERTS

L'Entesa, més habitual del que es diu

• A Holanda, Noruega, Dinamarca, Irlanda, Finlàndia, Bèlgica, Suècia i Alemanya les minories han governat coalitzades

Si desitja veure el gràfic en PDF faci un click a la imatge.

JOSEP MARIA Reniu / JORDI MATAS

Responsables del Grup de Recerca en Coalicions. Universitat de Barcelona/ICPS

La reedició del Govern de coalició entre el PSC, ERC i ICV-EUIA després de les eleccions de l'1 de novembre passat han suscitat diverses reaccions, no només vinculades a l'experiència política immediatament anterior. En aquesta ocasió no es va reproduir la situació de dualitat de vencedors que s'havia produït el 1999 i el 2003, quan el PSC va obtenir la victòria en nombre de vots però en canvi va ser CiU qui va mantenir la primera posició en nombre d'escons. Les afirmacions de **Maragall** respecte a la victòria socialista van ser ràpides

i repetidament qüestionades al recordar-li que en les eleccions parlamentàries la victòria s'estableix respecte dels escons aconseguits, i no en relació amb el nombre de vots. Doncs bé, les confusions conceptuals --conscients o no-- han tornat a aflorar en el debat polític, adquirint en aquesta ocasió una rellevància i transcendència molt més grans.

En aquest sentit, un dels principals arguments esgrimits pels dirigents de CiU per qüestionar la decisió de tornar a formar el tripartit ha estat apel·lar a la raresa, l'anormalitat democràtica i fins a cert punt la il·legimitat política de deixar a l'oposició el partit amb més escons del Parlament. Des d'aquest punt de vista, la normalitat política hauria estat que la formació amb un nombre d'escons més alt --i, en aquesta ocasió, també de vots-- estigués present en el futur Executiu autonòmic, ocupant la presidència de la Generalitat. Això s'ha justificat invocant criteris de justícia política, racionalitat parlamentària i bon funcionament democràtic, juntament amb afirmacions respecte del comportament de coalició a les democràcies parlamentàries europees, en què difícilment podrien trobar-se exemples d'una desconsideració tan gran. Doncs bé, ni els arguments teòrics utilitzats es corresponen amb la pràctica de coalició en sistemes parlamentaris ni l'experiència europea avala l'esmentada crítica. En primer lloc, és obligat recordar que una de les claus del funcionament dels sistemes parlamentaris descansa en la centralitat del Parlament en el procés de formació de govern i en l'elecció del president; és a dir, que els sufragis es converteixen en escons i les majories parlamentàries en majories governamentals.

La consecució de la majoria absoluta parlamentària monocolor o multicolor és, habitualment, la clau per generar i estabilitzar governs. Com que l'escenari més comú en aquests sistemes parlamentaris és que cap formació política aconsegueixi la majoria absoluta, els processos de negociació interpartidista prenen el protagonisme central en el procés de construcció de majories de govern.

En definitiva, activar la dinàmica de coalició respon a diversos objectius, sent el central la generació d'un suport parlamentari suficient per garantir, en primer lloc, la formació de govern i, en el millor dels casos, assegurar la seva estabilitat i supervivència política.

Òbviament el resultat més habitual d'aquests processos de negociació és la formació de governs de coalició, sobre els quals no existeix cap limitació o condicionant respecte de les característiques dels seus membres. Precisament de la capacitat de negociar, cedir, consensuar o sumar sensibilitats polítiques diferents se'n deriva que hi hagi més o menys probabilitat d'èxit en tot el procés. La casuística respecte als productes d'aquesta dinàmica de coalició és múltiple i variada en funció de la correlació de forces al Parlament, encara que dos són els principals escenaris: en un, el govern de coalició comptarà amb el partit amb més escons; en l'altre, una coalició en què l'esmentada formació no estarà present perquè existeix una majoria alternativa. ¿Quina de les dues situacions és la més acceptable políticament i quina és la més habitual? Un repàs als gairebé 350 governs formats en 13 sistemes parlamentaris europeus des del 1945 fins als primers anys del nou mil.lenni indica que el 60% d'aquests governs han respost a la dinàmica de governs compartits.

Amb les úniques excepcions d'Espanya i Grècia, a la resta de països hi trobem governs de coalició en diferent proporció. I són Holanda i Luxemburg els dos Estats que han comptat sempre amb un executiu de coalició.

D'això es constata, per tant, que el fenomen de coalició és una realitat plenament incorporada a la vida política europea i que els partits assumeixen amb naturalitat la fase postelectoral de negociació entre ells per a la generació d'una majoria parlamentària que doni suport al futur executiu. En general, el resultat d'aquests processos és la formació d'un govern de coalició que compta amb la majoria absoluta dels escons, però també és cert que en determinats contextos els governs de coalició minoritaris apareixen com a solucions perfectament racionals a dit procés. Però, a més a més, tal com hem indicat, existeixen també governs de coalició en què cap dels seus membres ha obtingut la victòria, com és el cas del futur Govern d'entesa. Fins a tal punt això és normal en els processos de formació de govern que, del conjunt d'executius de coalició europeus, prop del 20% respon a aquesta característica --un de cada cinc--. Si analitzem com es distribueixen, constatarem la inexistència d'aquest tipus de coalicions a Àustria i Portugal, així com exemples puntuals a Itàlia, França o Luxemburg. La varietat es troba a la resta de països, del nord d'Europa, en què aquesta mena d'acords arriba a una quarta part dels executius de coalició. És a Holanda on hi ha una proporció més elevada (41%), seguida de Noruega (35%), Dinamarca (32%), Irlanda (27%), Finlàndia (22%), Bèlgica (21%), Suècia (19%) i Alemanya (15%).

Una anàlisi més detallada d'aquests casos ens mostraria com els partits guanyadors que queden fora de l'executiu no responen a un únic patró: a Alemanya els governs de **Willy Brandt** o **Helmut Schmidt** van desplaçar els cristianodemòcrates en diferents ocasions a les dècades dels 70 i 80; a Irlanda va ser el Fina Fail qui va patir aquesta situació; a Noruega, Suècia, Dinamarca i Holanda les formacions desplaçades del govern van ser socialdemòcrates, mentre que a Bèlgica cristianodemòcrates i socialdemòcrates van quedar en diverses ocasions exclosos de la coalició de govern. A Espanya, són coneguts els casos, actuals o passats, d'Aragó, Galícia, Astúries, Navarra, Canàries, Cantàbria, Madrid i Euskadi, a més a més de Catalunya.

Com es pot veure, la normalitat d'aquests resultats del procés de negociació entre els partits és indiscutible, i si bé no és el resultat més generalitzat, sí que respon a dinàmiques completament legítimes, plenament democràtiques i socialment respectades en un context parlamentari.

L'essència del parlamentarisme és, precisament, la negociació en seu parlamentària, i d'aquesta sempre es pot i cal esperar que produeixi els millors resultats en termes d'agregació d'interessos, amplitud de la base social i projecció de l'activitat política.

imprimir   enviar   valorar   ← →

ENLACES PATROCINADOS - PUBLICIDAD

Imagine - Créditos

Desde 3.000€ hasta 30.000€ para todo lo que imagine y en...

www.imagine.es

Finibon 1000

¿Necesitas un crédito?

Reformas, un viaje, el coche. Te damos el dinero por el interés...

www.freedomfinance.es